

Mannen som gör hvad som faller honom in och andra teckningar

Förord till den elektroniska utgåvan

Desa skämtteckningar av **Oskar Andersson (O. A.)** (1877-1906) har digitaliserats från Svenska akademien för Litteraturbanken i januari 2009 och anpassats för Projekt Runeberg i januari 2015 av Ralph E.

MANNEN SOM GÖR HVAD SOM FALLER HONOM IN.

Promenad på NorrbroBeundrar riksdagshuset På OperanÅKTUR På RydbergDET FÖLL HONOM INKÖPFALLER MEJ INTE INSkynda påELD I BÄRGETDRULLE Gå därifrån annars springer ni i luftenDYNAMIT

KRUT Tobaksrökning är här förbjuden vid vite från 2 till 10 kr. enligt ÖfverStåthållarembetets Kungörelse af den 11 januari 1869

KVINNAN SOM GÖR HVAD SOM FALLER HENNE IN.

ETT SKÄMT.

EN BAGATELL.

(Till vidstående bild.)

Dåren (till tecknaren). Ä dä ni som har gjort den här teckningen?
Tecknaren. Ja.
Dåren. Kom in!
Paus.
Tecknaren. Har ni hittat på den där historien själf?
Dåren. Ja.
Tecknaren. Kom ut!

EN TREFLIG KARL.

— Förlåt, mitt namn ä Andersson.
— Gör ingenting — här ä lika illa.

— De ä vackert väder i dag!
— Nää.
— Dom ger Carmen i afton!
— Jaså, hon.

— Kan jag få tala vid din pappa, lille Nathan?
— Nej, i dag kan inte pappa tala vid någon,
han har vrickat sin hand.

HUR DET SKULLE VARA

om Gustaf regerade om Carl regeradeom Oscar regerade om Eugén regerade

Löjtnanten. Tusan böflar n:r 32!! Står han inte med händerna frampå magen igen!!!
Beväringsmannen n:r 32 Persson (blygt). Jo-o.

Kaptenen (efter stridsöfningen kritiserande). Hvarför gaf sej inte nummer 57 när man sköt på det?
57. Dom träffa mej inte.
Kaptenen. Djäfla kräk!

Den skånske löjtnanten.
Den därr hästen tycker jag djäflarr i min själ bäst om
— hvilken häst tyckerr du djäflarr i din själ bäst om?

FRÅN REGEMENTSMÖTET.

Södra skåningarna äro ute på afståndsberäkning. En kapten, en löjtnant och en fanjunkare i hvar afdelning.
Kapten X., som är något klen i »ögonen», säger: Vill faunjounkaren vaurra snäll å bårrja å bedöma afståundet.
Fanjunkaren. Naaj.
Kaptenen. Vill löjtnanten dåo vaurra snäll och bedöma afståundet.
Löjtnanten. Naaj.
Kaptenen. Ja, dåu spännerr vi väl förr ögen å körr hem.

Den skånske löjtnanten.
Den därr hästen tycker jag djäflarr i min själ bäst om
— hvilken häst tyckerr du djäflarr i din själ bäst om?

FRÅN REGEMENTSMÖTET.

Södra skåningarna äro ute på afståndsberäkning. En kapten, en löjtnant och en fanjunkare i hvar afdelning.
Kapten X., som är något klen i »ögonen», säger: Vill faunjounkaren vaurra snäll å bårrja å bedöma afståundet.
Fanjunkaren. Naaj.
Kaptenen. Vill löjtnanten dåo vaurra snäll och bedöma afståundet.
Löjtnanten. Naaj.
Kaptenen. Ja, dåu spännerr vi väl förr ögen å körr hem.

— Du kom inte på middan i går, du.
— Nej, ja va sjuk.

— Det va skada. De va en fin midda må du tro.
Först fick vi rysk kaviar.

Så fick vi äkta sköldpaddsoppa . . .

Så kom det Sole à la Margery . . . . . .

Så tror ja det va tryfferad oxfilet och så . . . . . .

— . . . Säger du snöripa, så slår ja ihjäl dej.

GODA GRANNAR M. M. SÅDANT.

Pastorn (till sin granne till höger). Hvarför bekänner bror inte spader? Jag tyckte jag såg en spaderdam.

Grönfeldt är sjuk och går till doktorn.
Doktorn (efter undersökningen). Ja, dä här ä inte att skämta med inte.
Grönfeldt. Jaså, de ä inte de, inte.
— Nej, de ä allvarliga saker, de här.
— Jaså, de ä allvarliga saker de här.

— Ja, de ä bennikemask. Han äter opp maten för Er.
— Äter han opp maten för mej? Ja, de ger jag förrästen fan, för jag ä inackorderad.

PÄLSEN.

Gamle kommendörkapten Skata i flottan spelar priffe med några äldre damer ur societeten.
Hvarje gång man skall spela ut råder damerna emellan ett lifligt snattrande om hvem som skall börja,
och en som nämnes »hennes nåd» får oupphörligt uppmaning att det är hon.
Till slut brister kommendörkaptenens tålamod. Han slår näfven i bordet,
så kortlapparna flyga och ropar rasande:
— Nåda mej hit och nåda mej dit! Spel ut kärring!

Nu tar fan bofinken.

Svärfadern (prosten, uppläser vigselformuläret). Jag Anders P. tager dig Hulda P. till min äkta maka
(repeteras af brudgummen) och lofvar att älska dig i nöd och lust.
Brudgummen (något döf). Att, *hva* sa farbror??

En historia utan ord.

Löjtnanten (till sin om två minuter blifvande brud). För jävälen, Amanda, gå i takt!

JUMPANDE GRABBAR.

1. »Kom med repet, Anders!»

2. »Skynda med repet!»

3. »Repet för tusan!»

4. ! ! ! !

OKYNNES HUND.

GRANNLÅT.

GrannlåtGrannlåt

Hezekiel Appelkvist (vice ordförande i K. F. U. M. i Grönköping (afd. VIII)
samt skattmästare i logen »Helan går så länge till drinkaren att han spricker» därsammastädes. På besök i Stockholm).
— Gifves här någon spisning?

Hvem katten är det, som håller emot innanför.

Herrn. Hur ofta händer det att ni kör ihjäl en människa?

Konduktören. Aldrig mer än en gång!!

Domaren. När är Ni född?
— 1828.
— Före eller efter Kristus?

— Hvad står han och svänger på geväret för, 183? Kan han inte hålla't ordentligt?
— Jo vars. kapten — men geväret har trampat i någonting?

Beväringen vid sjukvården öfvas i bärandet af sårade och för att få illusion lägger man stora sandsäckar i båren. N:r 114 tycker att båren är för tung och skär sönder en säck så att sanden rinner ut.
Fanjunkaren. Hva fan ä de där?
N:r 114. Gu bevare fanjunkarn, den sårade kräks!

I TAKT.

Hörr du! Du ska gå i takt med mej Hörr du! Om du inte gårr i takt med mej så kommerr jag att bärra dej
VÄLKOMMEN I DET GRÖNA — Ä' fröken kittlig eller kan jag ta ännu närmare?
'

Jägmästare T., 75 år, nygift, bjudes morgonen efter bröllopPet kaffe på sängen, yttrar med en gest åt sin hustru:
— Bjud fröken först!

Damen (i hvilkens rum ett par hotellgäster genom mistag kommit in). 01 Skona mej! Låt mig lefva!
Den ena herrn. Du, Ferdinand, ska vi låta henne lefva?
Kör.Ja, må hon lefva! Ja, må hon lefva! Ja, må hon lefva till sitt hundrade år!

Kunden. Ni säger att ni har bestämda priser men ändå hörde jag alldeles nyss att det där fruntimret prutade 2 kr.
Hr Nathanson. Jawohl, jawohl. Aber unoter den *beschtämde* pris kom hon dock icke.

Hr och fru Håkansson från Västerås äro uppe i Stockholm. Hr Håkansson vill ta en droska och åka till Berns, men frun som är sparsam vill gå. Herr Håkansson arg:
— Gå! Gå! Hva fan ska man gå för! Man får ju bara knän på byxorna.

Friherrinnan Cederlund från Skåne är på besök i Stockholm och möter i Kungsträdgården resande gentlemannen Bara John som vördsamt frågar:

— Vet frun hvar Lilla Vattugatan ligger?

Friherrinnan (mycket högdraget). Mitt namn är friherrinnan Cederlund från Skåne *och jag vet ingenting.* — Kom nu, hvarför står du och glor på det där så länge?

— Jo, jag har räknat till 4,718 och jag har gett mig tusan på att jag ska se den sista.HURU BARNET SER SAKEN. NÄR DEN BÄTTRE LOTTADE FAMILJEN HÅKANSSON ENLIGT UPPROP I STOCKHOLMS-TIDNINGEN TOG UT TILL SOMMARNÖJET FATTIGA EMIL CARLSSON SÅSOM LEKKAMRAT ÅT SIN EGEN LILLA SON. — Herr baron ska vara så full i fan å gå på två stegs afstånd framför mej.FÅNERIER.
— Hörru, hvafan ska di göra med piano för supéer.

— Äh, duka smörgåsbord på, vetja! — Den här sillen är härsken!

— Det är herrn inte den första som säjer! Principalen. Kalle, här är 10 öre, gå ner och köp en Sveriges kommunikationer.

Kalle. Ska jag ta flaska med mej? — Ska du gå me och bada?

— Jaså du vill se mej naken, din jäkel! — Ska vi ta en half punsch?

— Nä, de ä för mycke.

— Ska vi ta en kvarts då?

— Nä, de ä för lite.

— Få vi två kvartar då.Fröken Bergman. Jag ska be att få köpa en urnyckel.

Urmakaren. Kanske jag kunde få se på klockan.

Fröken Bergman. Jag ska inte ha den till någon klocka, jag ska ha den att ta ut pormaskar med. Hr Nilsson från Stockholm (läsande menun). Tycker ni om kräftor, min fröken?

Lilla Guldfågeln från Grönköping. Ja då! Kräftor ä rysligt godt — och så blir man så ren om naglarna! Hon. Säj ett sött ord, Nils!

Han. Honing.

(paus.)

Hon. Säj ett ömt ord!

Han. Bålde.

(Tystnad.)HEMLIGHETER.

Tidningsmannen (som interviewar hundraåringen på hans födelsedag.) Skulle ni vilja angifva några af de orsaker ni kan antaga hafva bidragit till, att ni uppnått denna vörnadsvärda ålder .. hm.

Hundraåringen. Ja-ja, jaha, jag har aldrig arbetat före frukost.

Tidningsmannen. Nej, det var intressant. Det ska jag anteckna.

Hundraåringen. Men det är något annat, som ni inte ska glömma.

Tidningsmannen. Hvad då?

Hundraåringen. Jag har aldrig arbetat efter frukosten heller. — Fan va öfverklassen ä bra att ha i alla fall!SPECIALISTEN OCH FLUGAN. Stockholmsfrun. Hur bär ni er åt här på landet för att få så friska, vackra barn? — Åh, de ä så enkelt så...FISKE. — Goddag. Hur står det till? Jag är just på väg till Rydberg för att äta middag.

— Och jag tänkte att äta på Grand. Adjö.

— Adjö. I VÄRMEN. KONSTEN ATT SITTA. — Kan du läsa?

— Nää.

— Kan du skrifva?

— Nää.

— Kan du räkna?

— Jaa — sex, sju, åtta, nie, tie !

— Hvarför börjar du med sex?

— Jo, för hos oss kasta vi alltid småkorten!

middag.

Grosshandlaren. Hvad skall herrn göra då? Kontoristen. Jag tänkte begå självmord.

____ Nu ska ju den där Florizel Renter börja här också?

— Hva blåser han då?

— Han blåser fiol! — Jag hoppas ni inte tar er några friheter. — Fru Karolina Westerberg och fru Sofi Karlsson besökte en afton Svenska Teatern. Såsom en del damer för sed hafva förde de en rätt högljudd konversation med hvarandra och störde därigenom det vackra skådespelet. En herre som satt bakom fruarna uppmanade dem att vara tysta. När pjäsen var slut tog fru Westerberg en gräslig hämnd på den oförskämda kar'n. När hon gick ut sade hon till fru Karlsson:

— *Det finns knölar, Sofi.* Kunden (som profvat och smakat på alla ostar i boden utan att få någon gammal nog). Inte ä de här någon gammal ost inte. Har herrn inte nån *riktigt* gammal ost?

Osthandlaren (till biträdet). Johan, ta å släpp lös Limburgarn. — Hurru du som ä ett sånt snille kan du säja mej hvarför dom har planterat gräs på dom där fästningsvallarna?

— Nää.

— Jo serru, de ä för att fienden ska ha något att bita i. Den resande (som har brådtom till tåget). Tror kusken att vi ska till en begrafning?! Kusken (lugnt). Nääb, det tror jag inte, men vi ska inte till nån eldsvåda häller! Grosshandlare Baal Aser Sebulonsson friar till Siskan Olofsson.

Fröken Olofsson (pröfvande). Ja, men jag har hört att hr Sebulonsson ska vara så svår?!

Sebulonsson. Jack schwår! Naj tå! På kåntåret er jack en jevel men på huset er jack en engel! Ussare för öfverklassjycken, han går på trissor, tjö! — Hör nu, vaktmästaren, är det här kalfkottletter eller fläskkottletter ?

— Kan inte herrn känna det på smaken?

— Nej.

— Nå, då kan det väl göra herrn detsamma hvilket det är. Pappa, vakna nu, för nu ska vi sofva! — Ä de blod?

— Nej, det är vin.

— Åter en olycka.

GENERÖST. — Var så god och ta plats, mina damer!1. — Ni, min fröken, har länge önskat er en hund, men hvarför önskar ni er icke en häst? Tänk hur utmärkt bra vi skulle ta oss ut, ni och jag, med vår trogne Brunte.

2. — Han kommer naturligtvis att ha en del ovanor såsom att springa efter andra hästar och dylikt.

3. — Men sådant ska vi »og vänja honom af med.

4. — Om han ändå någon gång skulle bära sig dumt åt, få vi helt enkelt förlåta honom.

5. — Tänk hvad obehag han befriar oss ifrån; vi behöfva inte ens betala hundskatt.

6. — Vi komma säkert att imponera.

7. — Ja, vi komma att få mycken glädje af honom.

8. — Och man kommer att skratta och ha rysligt roligt

URHUNDEN PÅ SOMMARNÖJE.

Goda. E de här som det finns sommarnöje att hyraJaä deede dee dedär Finns det kökspis och badhusJaa då å

URMÄNNISKAN OCH URHUNDEN.